

SU ŠVENTE, BRANGIOSIOS MOTERYS!

VISŲ SALIŲ PROLETARAI, VIENYKITES!

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKSCIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Elna nuo 1948 m.

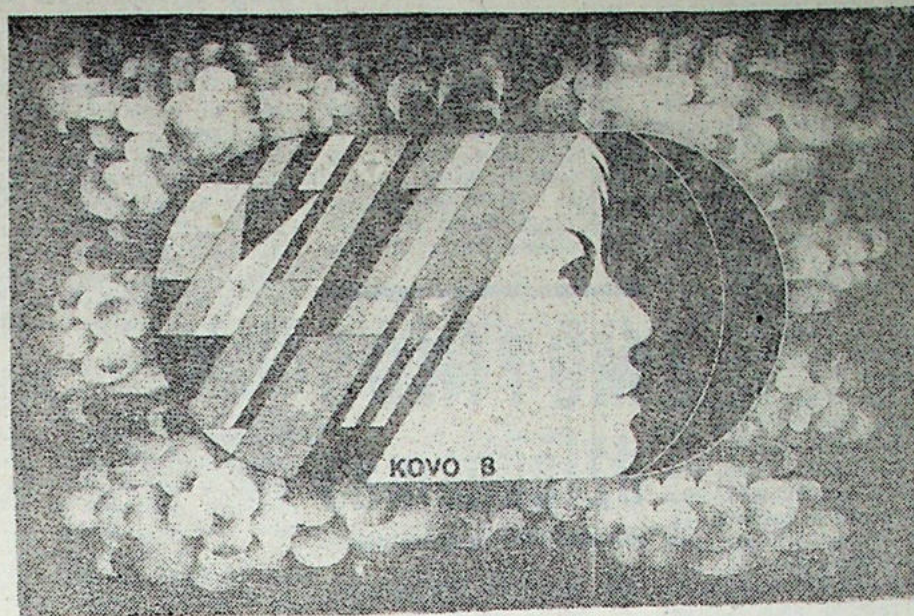
SESTADIENIS

Nr. 30 (4070)

Anykščiai,

1980 m. kovo mėn. 8 d.

Kaina 2 kap.

Dail. N. Kryževičiūtė-Iurgellonienė.
Iš respublikinės plakatų parodos.

(ELTA)

Andringomis 1917-ųjų spalio dienomis paskelbama pasaulio naujos eros — socializmo — pradžia, legendinė „aurora“ paskelbė naują gyvenimą ir moterims. Didysis revoliucijos vadas Vladimiras Leninas mokė, log „proletariatas negali pasiekti pilnutinės laisvės, neiškovodamas pilnutinės laisvės moterims“.

Nuo pirmųjų Tarybų valdžios gyvavimo dienų Komunistų partija ir vyriausybė ėmė rūpintis moters ir vaiko gerove. Antrą dieną po revoliucijos paskelbiama programa dėl visuotinio pradinio mokymo visoms ir visiems; trečią dieną — sudaroma valstybinė komisija liaudies švietimo reikalams spręsti; penktą dieną — numatomos apmokamos dekrelinės atostogos moterims nėštumo ir gimdymo metu.

Igyvendindama lenininę lygybės idėją, Komunistų partija ir Tarybinė vyriausybė sudarė palankias sąlygas moterims mokytis, dirbti, kurti. Šiandien jau įprastas reiškinys — moteris gydytoja, teisininke, mokytoja, inžinierė, agronomė. Kartu su vyras jos dirba daugelyje liaudies ūkio šakų, gali įsigyti kokią tik nori specialybę.

Išsipildė V. Lenino žodžiai, kad mūsų moterys išmoks valdyti valstybę. Ka tai pasibaigė rinkimai į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą ir į vietines Tarybas. Ir vėl prie respublikos val-

džios valro lygiatelsiais šalies piliečiais atsistojo daug moterų — gamybininkių ir visuomenininkių, darbo spartuolių, visų liaudies ūkio sričių specialistų. Į LTSR Aukščiausiąją Tarybą išrinktos 125 moterys, vietinėse Tarybose jos sudarė 49,4 procento viso deputatų skaičiaus. Tai dar kartą įrodė mūsų tarybinės demokratijos

menę, už darbą, už gyvenimą.

Šiais metais mes švenčiame Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje 40-metį. Į pergalę tiesė kelius ir mūsų moterys — kovotojos už Tarybų valdžią. Sunkus tai buvo kelias. Nesulaikė naujo gyvenimo aušros, žuvo buržuaziniuose kalėjimuose Uršulė Lisienė, Klaudina Kras-

Mūsų moterys

pergalę, tikrąjį moterų lygiatelsumą.

Sunki moters dalis — jau negrįžtama praeitis. Lygi tarp lygių mūsų Lietuva broliškoje respublikoje žemėje tapo aukštos kultūros, gerai išvystytos pramonės, mechanizuoto kolektyvinio žemės ūkio kraštu. Pasikeitė ir mūsų kaimo moters gyvenimas. Jei prieš trisdešimt metų pirmajame respublikos kolūkiečių moterų suvažiavime iš 650 delegačių vos 4 buvo su viduriniu išsilavinimu ir 220 — visiškai bešios, o 234 mokėjo tik pasirašyti, tai šiandien išaugo nauja tarybinio kaimo karta, daug besidarbuojanti, kad galėtų me džiaugtis ir našta technika, ir dideliais derliais bei gausiomis gyvulių bandomis, ir šviesiu, turtingu kolūkiečių gyvenimu. O svarbiausia — išaugo moteris: motina, gamybininkė, kūrėja, jaučianti atsakomybę už visuo-

tinaitę, Adelė Laukaitytė, bu-dėliai nužudė tik 24-uosius metus einančią Adelę Siaučiūnaitę. Vienuolika metų buržuaziniuose kalėjimuose išsėdėjo revoliucionierė Marija Vasiliauskaitė, begalinį narsumą ir ryžtą pasižymėjo komunistės pagrindininkės Valerija Narvydaitė, Matilda Domeikienė, Marija Chodosaitė, Mira Bordonaitė, Ona Puteikytė, Vaclova Jurgaitienė. Iš jų ėmė pavyzdį jaunės mūsų moterų kovotojų kartos. Ju tarpe buvo Michalina Meškauskienė, Birutė Abduškaitė-Slapšienė, Tatjana Jančaitytė. O kai reikėjo su ginklu rankoje ginti tarybinę žemę nuo fašistinių grobių, kovotojų gretose pasizymėjo ir Marytė Melnikaitė, ir Jadvyga Gulgienė, ir Sonė Madeiskerytė, Birutė Karosienė, Danutė Stanelienė-Markauskienė. O pirmosios pokario metu aktyvistės, mokytojos Ona Sukackienė,

Pranė Jankutė ir dar daug daug kitų kovojo ir dirbo, kad šiandien mes, mūsų vaikai ir anūkai gyventų, kurtų, statytų ir būtų laimingi.

Elna į pabaigą dešimtas penkmetis. Reikia dar daug ką padaryti. Ir moterys pulkia žino, kad mūsų sąžiningas darbas — tai indėlis į komunizmo statybą, taikos pasaulyje stiprinimą, tai pagarbą atminimui tų, kurie kūrė Tarybų valdžią, ją stiprino, gynė nuo priešo. O tai ypač suvokiama dabar, kai pasaulyje taip neramu, kai žmogus kurstomas prieš žmogų, tauta prieš tautą, žemynas prieš žemyną. Kai imperialistai žvangina ginklais ir žudo vaikus, moteris ir senelius. Ir šiandien, Tarybų moters dienos proga, visame pasaulyje aktyvėja moterų, motinų kova už taiką. Juk kai mes kalbame apie taiką, kai už ją kovojame, suvokiame motiną su kūdikiu ant rankų. Juk tai ir duona kvepiantys laukai. Ir nuostabiai žydras dangus, ir skalsti saulė. Tai gyvenimas — mes, tu, aš; tai tavo, mano, visų mūsų pasiaukojamas darbas. Tai ir mūsų — Tarybų šalies ir viso pasaulio doru žmonių, tautų draugystė. O jį mus atvedė Komunistų partija, kuri sutelkia ir įkvepia liaudį dideliais darbais.

BIRUTĖ BOREISIENĖ
Respublikinės moterų
tarybos pirmininkė

Gintariečių dirbtuvėse — paskutiniai traktoriai

I „Gintaro“ kolūkio mechaninės dirbtuvės mechanizatoriai Petras Klimas, Rimvydas Aukštuolis, Albinas Rutkauskas, Leonas Pivoras įvarė paskutinius remonto relkalaujančius traktorius.

— Tikimės, kad su ju remonto vyrai ilgai neužtruks, taigi kovo penktoliktą dieną artėjančiam pavasario darbymečiui galėsime jau išrikiuoti visus nepriekaištingai paruošius 97 ūkyje turimus traktorius, — pastebėjo „Gintaro“ kolūkio vyr. inžinierius mechanikas Albertas Mikulėnas.

Artėjantis pavasaris skubina ir grūdinių kultūrų nuėmimo kombainų remontininkus. Keturių mašinų jau pilnai parengtos būsimai pjūčiai. Šiuo metu dirbtuvėse vyrai tvarko Petro Simoniūno ir Juozo Granicko „lanku laivus“. Prasideda ir šienavimo technikos remonto darbai. Gegužės pradžioje gintariečiai tikisi žvgiui j lauka išrikiuoti visus žolės derliaus dorijimo mechanizmus.

K. Lauras

Augalininkystės specialistai gilina žinias

Nebe už kalnų didysis pavasario darbmetis. Besiruodami jam bei išnaudodami paskutines kiek didesnio atokvėpio savaites, rajono augalininkystės specialistai toliau kelia savo kvalifikaciją, gilina dalykines žinias. Antai, prieš kurį laiką į vienos savaitės kursų buvo sukviešti rajono ūkių laukininkystės brigadininkai ir skyrių valdytojai, kur jiems daug vertingų patarimų perteikė, su paskutinėmis žemės ūkio mokslo naujovėmis supažindino atsakingi rajono Žemės ūkio valdybos specialistai, mokslininkai iš Elmininkų bandymų stoties. Šiuo metu visų rajono ūkių augalų apsaugos agronomai pusės mėnesio teoriniams užsiėmimams išvyko į Lietuvos Darbo Raudonosios Vėlavos ordino Žemdirbystės mokslinio tyrimo institutą Dotnuvoje.

K. Litvinas

Dirbančios vienuolikto penkmečio sąskaita

Veltinių vėlimo fabrike „Spartakas“ dirba daug gerų, savo darbą išmanančių ir darbščių žmonių. Nuo širdžių kasdieniu darbu jie grindžia kolektyvo laimėjimus. O tuose laimėjimuose svari fabriko moterų trūsio dalis. Stai keturiasdešimt trys gamybos pirmūnai jau įvykdė šio penkmečio užduotis, jų tarpe — dvidešimt keturios moterys. Susipažinkime su trimis, kurios penkmetį baigė dar praeitų metų pabaigoje.

Jadvyga Girskienė (nuotraukoje pirma iš kairės) — techninio veltinio sutankintoja, viena geriausių jaunų gamybininkių globėja rajone, fabrike dirba trečią dešimtmetį. Jautrus, sąžiningas žmogus, aktyvi visuomenininkė. Tokia būti įpareigoja komunistės pareiga.

Nijolė Medžiūlienė (viduryje) — veltinių šlifautoja. Stropi, sąžininga, savo darbo meistri. Tai nuo jos rankų didžia dalimi priklauso prekinė produkcijos išvaizda.

Greitai švęs darbo fabrike dvidešimtmetį pagrindų formuotoja Ksenija Zigalova (nuotraukoje — dešinėje). Ir ji moka dirbti sparčiai ir, svarbiausia, kokybiškai. Jos darbo operacija pradinė — kol iš suformuoto pagrindo bus pagamintas veltinis, daugelio rankos jį lyties. Argi galima apvilti darbo draugus?

Tai tik keli žodžiai apie tris „Spartako“ pirmūnes. O gero žodžio ir pagarbos tikrai vertos visos fabriko moterų, dirbančios tikrai nelengviam darbo bare.

J. Junevičiaus tekstas ir nuotrauka

SAULĖ RYTA IR VAKARĄ

Gdytojas nestato naujų namų, neiria laukų, neveisia sodų. Jo darbas niekad nebuvo taip apčiuopiamas, kaip, sakykim, duona ant mūsų stalo.

Bet jame visuomet slypi ir toji pati žemdirbio kantiybė, ir darbininkiška išmintis bei nuovoka, ir širdies šiluma.

Sunkiai dabar persakomas, tačiau nuo pačių paauklystės metų nebenumaldomas troškimas į medicinos darbuotojų gretas vedė ir Kavarsko I-os rajoninės ligoninės gydytoja terapeutė Danguolė Janysienė: iš pradžios gimtojo Kauno klinikoje dirbo slaugė, paskui seselė, paskui... Paskui kibė į didesnius mokslus ir galop viena diena į namus parsinešė medicinos instituto baigimo diplomą. Ilgus metus brendęs noras būti šalia bėdos ištikto žmogaus, padėti jam jo negalioje pirmiausia ir nulėmė šiandieninį jos gyvenimo kelią. Ir todėl man atrodo, kad kavarskiečiams pasisekė — likimas mums bus atsiuntęs žmogų, kuris nieko kito gyvenime taip netroško, kaip būti gydytoja.

Vieniems daugiau, kitiems mažiau, bet visiems mums yra tekę turėti reikalų su gydytojais. Tai dabar, sakau, nesiskubindami pamastykim, su kokių gydytojų reikalui prispyrus, labiausiai norėtumėte susidurti? Pirmiausia, kad jis gerai išmanytų savo darbą? Teisybė, toks noras mums yra nuo amžių ir taip, matyt, bus visada. Na, o koks dar turėtų būti tas baltas mediko chalatas vilkis žmogus? Jautrios širdies? Irgi tiesa. Kokš dar? Kad visuomet mokėtų užslopinti savo prastą nuotaiką, nuoskaudą, pyktį? Kad mokėtų dalintis tavuoju skausmu? Kad mokėtų gražiais žodžiais pamaloninti?

Nežinau, tikrai nežinau, ar visur užtenka tokių gydytojų, tačiau gerai žinau, kad tokiam nedideliame miestuke, kaip Kavarskas, gyvenant, nuo kavarskiečių akių ir krislo nepaslėpsi. Jei kavars-

kiečiai tvirtina, kad visos tos, ką tik apšnekėtos savybės labai artimos ir būdingos vietos ligoninės vidaus ligų skyriaus vedėjai Danguolei Janysienei — sutik, kad taip ir yra. Visi čia ne tik puikiai vienas kitą pažįsta, bet neretai ir vardu pašaukia, tuo labiau pagyros žodžių be reikalo nemėto.

Tačiau kai žmogus dirba nuo vaikystės išsvaiota darba, ir nuo didžiausių pagyru, manau, jam galva nesusisuks. Pats darbas tokį žmogų ir pakelia, ir paglosto.

Ar būna kada nelengva, sunku? — gydytoja šyptelė. — Bala žino, kaip kiekvienam darbe, taip ir mūsiklame visko pasitaiko, juo labiau, kad mūsų darbas niekad nebuvo tik „nuo čia iki čia“. Kartais galvodamas apie kito žmogaus skausmą, tu per visa naktį nesumerki akių ir matai, kaip Kavarske švinta... Kas be ko, kartais dar lieki ir pralaimėjusiu, nes dar ne viskas mokslo pažinta, supasta. Bet kasdien ir visuomet gydytojas, mano supratimu, privalo būti žymiai stipresniu, negu pats mano.

Aš nežinau, ar galima pasakyti paprasčiau ir gražiau. Ir teisingiau, nes nors mediko darbas taip neapčiuopiamas, kaip toji mūsų duona, tačiau žmogus su baltu chalatu dažniausiai būna tuo lieptu, kuriuo žemėn keliauja ilgas ir gražus kito žmogaus gyvenimas.

Kas labiausiai džiugina? — neskubom pakartoja klausimą. — Ne taip paprasčia ir pasakyti, juolab, kad netgi kiekviena atskira diena — kaip ir vaikystė — turi savo ilgesį. Bet neapsiriksiu sakydama, jog visas daugiau kaip 100 dirbančiųjų subūręs mūsų darbavietės kolektyvas vis dar nebaigia atsidžiaugti po kapitalinės rekonstrukcijos neapžįstamai pagerėjusiomis darbo sąlygomis, jaukiai pašviesėjusia, išgražėjusia pačia ligonine. Dabar po darbo ir į namus nebevisuomet skubinamės: kas į salę eina stalo lenisa žaisti, kas randa kitokį užsiėmimą. O pavasarį mūsų komjaunuoliai žada pasirūpinti skoningesne ligo-

ninės aplinka. Pamatysite, kaip bus gražu!

Nereikia didelio įžvalgumo, jog kalba vėl krypta apie kitus. Dabar jau mano eilė paklausti, ką laisvalaikio veikla pati pašnekovė Sužinau, jog vasarą mėgsta gėlininkystę užsiiminti, šlaingai laisvesnę valandėlę su ūpu imasi mezgimo, noriai skaito, ypač vertina „Silvą“ ir „Horizontą“ seriją knygų, aišku, nebekalbanti apie specialią profesinę literatūrą. Kas dar? Kaip ir kiekvienam žmogui, nemažai laiko atima namų ruošna, kitiems kasdieniai didesni ir mažesni rūpesčiai. Ju ikį galio nei įspėsi, nei suminėsi, o aš laukiu, kad gydytoja bent žodeliu prastartų apie savo visuomeninę veiklą: bendradarbiai patikėjo vadovauti vietos profsąjungos kultūrinio-masinio darbo sektoriui, miesto Tarybos deputatų tautai jau nebe pirmą kadenciją renka sveikatos apsaugos ir socialinio aprūpinimo nuolatines komisijas pirmi-
ninke.

Nepasakysiu, kad sėdime sudėję rankas. — sutinka ir gydytoja. — Antai su bendradarbiais kolektyviai keliauome po Maskvą, Užkarpą, kaimyninę Latviją, vasarą keliname susiruošę Krymą. Neblogai pažįstam savąja respublika, jos istorines, revoliucines vietas, teatrų ir muziejų sales. Kuo galime pasigirti, tai, jog mūsų lauktuvių krepšy vis dažniau svarbiausia vieta užima svečiuose palikti įspūdžiai, betarpiškai suvoktos gražios tarybinių tautų daugybės prasmė. Ka domina vieną parduotuvės — tas jau pats nebesmagiau laužiasi. Kad vien išvykoms neapsiribojame, pateikiu dar vieną pavyzdėlį. Neperseniausiai, sakyčiau, labai aktyviai tarp visų ligoninės skyrių vyko šaškių turnyras. Ne paslaptis, kad Kavarske neretos kalbos, jog ščia nuobodoka, prigėses kultūrinis gyvenimas. Mano supratimu, niekad tikros ugnies neįkursim, jei pernelyg vienas nuo kito būsim atsitvėre nuosavame bute ar darže. Prie mūsų televizoriaus, nuosavų

atstovė, kalbina, šokdina aštuntokė Sigita. Tai jos globėja. Šioje šeimoje tokia jau susiklosčiusi tradicija — kiekvienas mažesnis vaiku-
tutis turi savo numylėtinį broliuką ar sesutę iš vyresniųjų tarpo. Štai, šiek tiek vyresnė už Aušrę riebulė Rasytė labiausiai prisirišusi prie Danguolės. Ir man pasirodžius į namuose, glaudėsi ant jos kelių, kol net užmigo Danguolės glėbyje. Dabartinės trečiaklasės Dailės globėja buvusi Elvyra,

MOTINOS džiaugsmas

kuri šiuo metu, įsigijusi prekybininkės specialybę, dirba Panevėžyje. Visų tyčiausia ir droviausia — penkiametė Audronė. Savo gražiom melynoms akutėms stebi visus, parėmusi smakriuką, ir neprataria nė žodžio. Bet ji jau didelė parama motinai. Kai vyresnieji išeina į mokyklą, kol motina atlieka namų ruošos darbus, ji saugo Rasytę su Aušrę. Sprendžia juos konfliktus, kai mažosios nepasidalija žaisliuko, sergisti, kad neužsigautų. Vyresniųjų vaikų pareigos neapsiriboja vien pagalba motinai, auklėjant mažuosius. Ju parama ypač reikalinga, atliekant motinai visus darbus: skalbiant, šeriant gyvulius, ruošiant valgi. Nė vienam nevalia sėdėti sudėjęs rankas. Net ir antraklasė Giedriui, meiliai prisiglaudusiam prie motinos peties, motina geraširdiškai pagrasina, kad netrukus ir jam reikės imtis sudėlingesnių darbų. Vaikų dažnai ir raginti nereikia taktininkauti motinai — kiekvienas žino savo darba ir eile, kada kurliam ka dirbti. Jie supranta, kad ilgota motinai reikalingas ju darbštumas ir užuolaut. Vaikai šeiminkauja ne tik namuose — vasarom grėbia, šienauja, mlina vežimus, kasa bulves, padeda tiesioginiame jos darbe.

Ona Zvikienė dirba valytoja Juostininkų girininkijos

kontoroje ir vasarom prižiūri melioracijos griovius. Vaikams nėra kada bastytis atostogų metu be darbo — ji nelabai leidžianti ir pas kitus draugus vaikštinėti. Bet svetimiems vaikams užėiti į jų namus, pažaisiti su vaikais — nedraudžianti. Jei reikia nuvažiuoti į Troškūnus, Panevėžį ar Anykščius nupirkti maisto produktų — vaikams dažnai paveda šią užduotį. Kadangi Zvikų vaikams dažnai mokykloje būna pirmūnais, kaip teigė pedagogė St. Valulienė, vyresnieji nuveža mažesnius į foto atelje nusifotografuoti garbės lentai.

Iš Onos Zvikienės supratu, kad be vaikų pagalbos, paramos gyvenimas būtų neįmanomas. Juk reikia kiekvieną pamaitinti, apauti, aprengti. Be abejo, jie skatumynais neišlepinti ir nereikia per jėgą brukti valgio, kaip išrankiam vieturčiui, bet solūs, apsiirę, tegul ir kukliau, bet turi tiek, kiek reikia. Didžiai vertintina savybė — jų darbštumas, savarankiškumas. Kai ilgus mėnesius motina pragulėjo, sunkiai sirdama, ligoninėje, vaikai sugėbėjo patys namuose savimi pasirūpinti, atlikti visus darbus, lankė ir motiną.

Išėję į savarankišką gyvenimo kelią, neišlepinti, iš mažens žinantieji darbo vertę, lengviau mokės įsikibti į gyvenimą. Šeimoje įskiepytas draugiškumas neliks be atgarsio — jie bus imlesni kito nelaimel, greičiau supras svetimo bėdą ir skausmą.

Nelengva Zvikienei auginti tokia gausia šeima, reikia ir ištvermės, ir pasišventimo. Bet už viską yra atpildas — geri pedagogų atsiliepimai, pačių vaikų tarpusavio draugiškumas, jų meilė motinai.

Auga vaikai, o rūpesčių nemažėja. Kol po tavo sparnu — greičiau pamatysi, koks jis, kuriuo keliu suka. Sudrausiu, pamokysiu. Išvažiavo — ir tavo žvilgsnis visko neapreps. Motiniško rūpesčio paunksmėje auga ir bresta naujas žmogus — nauja oamaina Tėvynei. Dešimt vaikų — tai reikšia tiek kartų jie daugiau naudos atneš žemei, žmonėms, dešimt kartų daugiau padarys, negu tu viena būtum padariusi.

R. Bražėnienė

Juostininkų aštuonmetėje mokykloje muskam-bėjo skambutis, skelbiantis, jog pamokos baigėsi. Į kiemą su portfeliais išvрто būrelis raudonskruosčių mokinukų. Iš jų būrio mokyklos direktorė St. Valulienė pakvietė dvi mergaites — šeštaklasę Danguolę ir trečiokę Dailę Zvikaites. Prieš tai pasikalbėjusi su šios mokyklos pedagogėmis, jau žinojau, kad Dailė — mokyklos penketukininkė. Danguolė taip pat gerai mokosi. Kiti Zvikų šeimos nariai — aštuntokė Sigita ir antraklasė Giedrius taip pat pavyzdingi Juostininkų aštuonmetės mokyklos moksleiviai. Juostininkų aštuonmetė mokykla jau yra baigę dar trys Zvikai: Elvyra, Virginija ir Saulius. Mokytojai ir jų adresu skyrė šiltus žodžius — buvę geri moksleiviai, aktyvūs pionieriai, draugiški bendraklasiams.

Ne atsitiktinai šį pasakojimą pradėjau apie moksleivius, kurie dar nieko ypatingo kol kas gyvenime nespėjo atlikti, tik tiek, kad stengiasi gerai mokytis, aktyvūs, nuosirdūs vaikai. Rašymo tikslas — papasakoti apie jų motiną, „Motiną-Didvyrę“, auginančią dešimt vaikų. Kuo ji gyvena, kuo džiaugiasi, kokie rūpesčiai maitina jos dienas.

Štai ir Zvikų butukas Juostininkų girininkijoje. Nėgušiai šeimai šis pastogė gal ir būtų pavadintum, o dvilikos asmenų šeimai šie du kambariai — tik butukas. Kal suvažiuoja jau iš namų išvykęs trejetas, gerokai tenka pasukti galva, kaip visus suguldyti nakties poilsiui. Bet motinai ne ši problema aktualiausia — svarbiausias rūpestis, kad tik vaikai būtų sveiki, žmonėse geri, tada visko užteks. Mūsų pokalbui metu visos septynetas susispačia didžiajame kambaryje. Įdėmiai klausosi, ką jų mamytė nepažįstamai viešniai apie juos papasakos. Rausvumu liepsnojančys skaisčius veidukai, giedrios, gyvos aktyvės byloja, kad gerai, linksma visiems augli tokioje gausioje šeimoje, kad jie tikrai nesiskundžia sveikata. Mažąja, vos metukus perkopusią Aušrę, mielai

Tarptukūkinės sanatorijos

Prie Rogozniano ežero Bresto raione veikia tarptukūkinė „Berestjės“ sanatorija. Korpusė, aprūpintame naujaisiais diagnostikos ir gydymo įrengimais, vienu metu telpa 250 poilsiautojų. Ruošiamasi statyti dar vieną toki korpusą.

Tarptukūkinę sanatoriją, profilaktorių, poilsio namų ir kitų poilsiaviečių projektavimu, statyba ir eksploatavimu Baltarusijoje rūpinasi specialią organizaciją, įsteigta prie Respublikinės kolūkių tarybos. Tarptukūkinės gydyklos statomos prie ežerų, upių, mineralinių vandenų šaltinių. Vieną didžiausių sanatorių numatoma pastatyti Vitebsko srities Užačų rajone prie ežero, kuris nuo seno garsėja gydymaisiais vandenimis ir purvu. Mogiliovo srityje sanatorija-profilaktorių statomas prie Cigirio vandenvietės, o tarpukūkinę poilsio stovyklą — prie Besedės ir Sožo upių santakos.

Pajūnais pagrindais statomos gydyklos Sumilino, Gardino, Slucko ir kituose rajonuose. Užsibrėžta pasiekti, kad artimiausiais metais šios įstaigos turėtų per 7 tūkstančius vietų. (ELTA)

Susivienijimo „Anykštų vėnas“ gaminami vynai gmsla tiriamojoje laboratorijoje: čia tarp daugybės stiklinių vamzdelių, kolbų, ki kių įrengimų triūšia mikrobiologai, laborantai. Laboratorijai sėkmingai vadovauja Kauno politechnikos instituto auklėtinė inžinierė-technologė Zita Makštelienė, šiemet švęsianti darbo g...ykloje dvidešimtmetį. Beje, Zita ne tik kūrybinga vadovė, bet ir mokslininkė — technikos mokslo kandidatė, sumaniai taikanti mokslo žinias praktikoje.

J. Junevičiaus nuotrauka: Zita Makštelienė tiriamojoje laboratorijoje.

ul ket ta is 3 push.

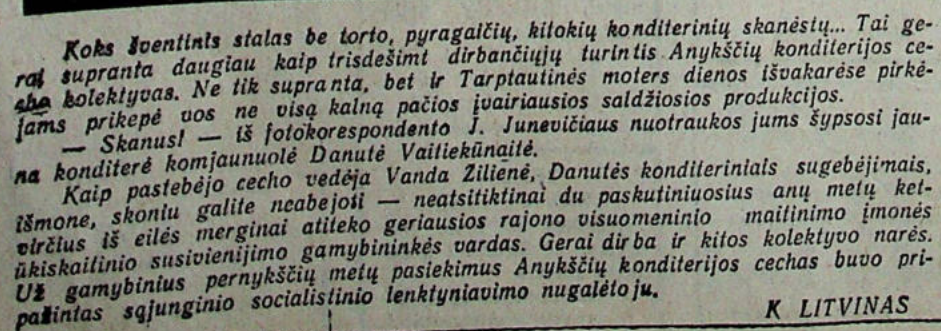
Apie Kavarsko I-os rajoninės ligoninės vidaus ligų skyriaus vedėjos Danguolės Janyšienės veikla vadovaujant miesto Liaudies deputatų tarybos sveikatos apsaugos ir socialinio aprūpinimo nuolatinei komisijai ir kalbėti nebetenka, nes la miesto gyventojai neseniai vėl vieningai išrinko miesto Tarybos deputatė. Ne todėl, kad jos pavarde daugelis gerai išsidėmėję ar nepriekaištingai žmogus darbuotusi. Sažiningai atsidėti savo

Grįžtant namo, pakely ne-
laukai pasivijo per visą mū-
sų netrupa šneka, matyt,
kažkur šalimais įsitaisiusi
spėlionė: gal kada gydyto-
ja Danguolė Janyšienė ir bu-
vo galvojusi apie didelio
miesto didelę ligoninę, bet
juk mūsų svaionės ne vien
padebesius remiančiuose
bokštuose gyvena. Kitąkart
jos įsitaiso po paprasčiausių
stogų ir be perstojo kutena
tau širdi.

Laimis Valtonis

darbuotojams rajono prokuroro padėjėja K. Jankūniene, rajono centrinės ligoninės gydytojai R. Zekas ir E. Skačkauskas, rajono socialinio aprūpinimo skyriaus vedėjas V. Kernagis, Susivienijimo direktorius J. Makštelė.

B. Milaševičius

K LITVINAS

šaukimus. Kai 1936 metais Kupreliškių miestelyje įkuriamą pagrindinę partinę organizaciją, Bronius Einoris palaiko glaudžius ryšius su šios organizacijos sekretoriumi Povilu Simanausku. Kupreliškių komunistus jis talp pat. aprūpina nelegalia spauda bei literatūra.

1937-ji melai Br. Einorio gyvenime ypač buvo reikš-

VISADA KOVOTOJŲ **GRETOSE**

J. Markuckas
LKP Anykščių rajono
komiteto narys

Tačiau naujo gyvenimo
veržlumą netikėtai nutraukia
hitlerinių gaujų įsiveržimas.
Bronius Einoris, pasitraukęs
į mūsų šalies gilumą, dirba
kolūkiuose, padeda nuimti
derlių.

organizuojamus tarybinių darbuotojų kursus ir nukreipiamas komunistais Bronius Einoris, o 1944 metų vasarą kartu su Tarybinės Armijos daliniais jis grįžta į gimtąjį kraštą, paskiriamas Zarasų apskrities vykdomojo komiteto pirmininku. Daug įėgų, išstvermingumo ir atkaklumo iš jo pareikalauja to laikmečio išbandymai ir sunkumai, nes reikėjo likviduoti sunkius karo padarinius, įžiebtį žmonių širdyse tikėjimą šviesesne rytdiena. Pagaliau ir jam labai reikalingos buvo žinios. Todėl 1945 metų rugšėį Bronius išvyksta mokytis į respublikinę partinę mokyklą, o ja sėkmingai užbaigus, slūcinamas dirbti Kupiškio apskrities vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoju. Vėliau dirbdamas partijos valdžiaus komiteto sekretoriumi, mokėdamas su valstiečiais kalbėti aiškiai, paprastai ir įtikinančiai, organizuoja pirmuosius kolūkius. Dirbdamas atsakingą darbą partiniuose ir tarybiniuose organuose, Kupiškio

Nors dabar komunistas-pogrindininkas Br. Einoris ir sulaukė gražaus jubilėjaus, tačiau ir toliau lieka aktyviu partijos nariu. Jis Troškūnų miesto Liaudies deputatų tarybos deputatas, pirminės partinės organizacijos sekretoriaus pavaduotojas, LKP Anykščių rajono komiteto partinės komisijos narys, Troškūnų miesto liaudies draugovės štabo narys. Ne viena vakara galima jį pamatyti budintį miesto gatvėse, saugantį gyventojų rimtį. Jis aktyviai kovoja su mūsų gyvenime pasireiškiančiomis negerovėmis, pastoviai dalyvauja visuomeninėje veikloje: lankosi pionierių sueigose, komjaunimo susirinkimuose, pasakoja jaunimui apie bebaimių komunistų ir tarybinių aktyvistų neuitą šlovina kovų ir darbo keltą. Už nuopelnus vystant pogrindinį ir kūrybinį naujo gyvenimo darbą Bronius Einoris apdovanotas „Garbės ženkle“ ordinu ir penkiais medaliais.

Savo tauraus gyvenimo
pavyzdžiu jis įrodė, kaip re-
kia kovoti už dar gražesnį ir
prasmingą gyvenimą.

Pakalniuose ir Daugailiuose Utenos tarpkolikinė statybos organizacija pradėjo statyti 50 vietų vaikų lopšelių-darželius. O štai Tauragnuose neperseniausiai mažyliai atšventė ikirtuves. Ta proga laikraštis „Lenino keliu“ primena, kad ikimokyklinės vaikų įstaigos dabar veikia daugelyje stambesnių rajono gyvenviečių – Leliūnuose, Galdučiuškyje, Vyžuonose, Užpaliuose.

PLEČIAMA PARAMA
OKIAMS

Vis labiau įvaldo gamybinius pajėgumus Kapsuko autoremonto įmonė. Siemės jos kolektyvas, pranešas „Naujas kelias“, suremontuos respublikos ūkiams per 1600 automašinų, atliks darbų dvigubai daugiau negu pernai.

GERIAUSIA DARBININKŲ VALGYKLA

Siūliu televizorių gamykla, pasitelkusi architektą V. Mazuronį ir dailininką V. Verbicką, savo įėjomis restauravo darbininkų valgyklą. Dabar ji, pažymi „Raudonoji vėliava“, gražiausia mieste.

Po restauravimo pertvar-
kytas ir darbininku aptarna-

vimas. Įrengtos trys kompleksinių patiekalų linijos, organizuotos išankstinis užsakymų priėmimas. Televizorių gamintojai gali per keliolika minučių patogiui, skaniai ir plačiai pavalgyti.

GAMYBININKAMS PADEDANT

Tauragėje nuo šių metų pradžios pradėjo veikti tarp-mokyklinis gamybinio mokymo kombinatas. Moksleiviai mokosi aštuonių specialybių: medžio, metalo, statybos darbu, automobilizmo, elektrotechnikos, siuvimo, mašin-rašio-raštvedybos ir kulinarijos.

Kol kombinas neturi savų patalpų, specializuotam gamybiniam mokymui nau-

dojama vidurinių mokyklų materialinė bazė. Nemažą paramą, rašo „Leniniečių balsas“, teikia gamybiniai kolektyvai. Skaičiavimo mašinų elementų gamykla savo įrankių cechą įkurdino besimokančius metalo apdirbimo

„Eglutės“ valgyklos patalpo-
se mokosi jaunosios kulin-
rės. Gamybinę praktika
moksleivės atliks miesto ka-
vinėse. Parama tarpmokykli-
niam kombinatui teikia
„Tauro“ baldų fabriko pro-
fesinio orientavimo taryba.

GAMTOS MEGEJANG

Vis daugiau polislautojų ir gamtos mėgėjų sutraukia Ignalinos apylinkėse įsteigtas respublikos Nacionalinis parkas. Per penketa metų, pasakoją „Naujoje vagoje“ parko vyr. mounslinė bopdrė darbė I. Ceponienė, čia nemažai padaryta, kad atvykstantys turėtu kur patogiai apsisotiti ir kuo pasigrožėti.

Pagel parko išpianavimo
schemą išrengta šesiolika
poilsiaviečių, prie daugumos
kelio pastatyti įvažiavimo
vartai. Informaciniai stendi-
ai. Baigtas tiesti ir tvarkyti
mažasis turistų ir poilsiautojų
kelio žiedas. Peruoštas Palūšės — Sakarvos
miško parkas, dar vienas
baigtamas ruošti prie Vainiūnų.
Liaudies menininkai papuošė
stogastulpiais botaninį pažintinį taką palei Lūšių
ežero pakrantę. Sutyarkyta
Ledakalnio teritorija.

Stripeikiuose sukaupia nemažai senovinės bliininkystės eksponatų. Užbaigti darbai Gaveikėnuose ir pradami Ginučiuose, pritaikant senus malūnus kultūriniams renginiams ir poilsiui.

(ELTA)

KOLEKTYVINIS DARBAS

3 psł. 1980. III. 8

MES — ŽEMDIRBIAI

Mus ne stenos fabrikų
Rytai į darbą kviečia.
O vyturėlis virš laukų
Mus laukia saulei šviečiant.

Kasmet vagas tiesias suart,
Auginti brandų javą.
Vakarį vėja anibart,
Kam taršo seną klevą.

Veldai įkaitę, bet linksmi,
Jūs prakaitas išsprausia.
Javai pasėti, nuimti,
Laukai lyg kilimai išausti.

Taip lengva, gera širdyje,
Darbams nors nėra galo.
Pilni klijimai, sandėliai,
Yra ką dėt ant stalo.

Rašau širdim, rašau delnais,
Nuo tų darbų sudiržusiais.
Kaip kvepia lankos dobilais,
Miškai — medum ir viržiais!

OBELELĖ

Nakties šėšėltu apsisupus
Snaudžia senutė obelis,
Šakos apdžiūvo, nusilupo.
Ziedų vainikas — jos viltis.

Sapnuoja obelis jaunystę
(Bitutės dūzgla jos žieduos).
Kukuoja šakose gegutė,
Karolišs puošiasi rasos.

Tik saulės spindulys švelnutis
Pažadino iš sapno ją.
Skardena vyturys mažutis
Aukštai, aukštai padangėje.

Pačioj yfršūnėj obelėlės
Ziedai išskleidė taureles.
Jų kvapo vėjas prisigėręs
Čia suvadino biteles...

Gražus mokytojų ir mokslėlių pavyzdys

Ypač storu sniego sluoksniu padengta šiemet mūsų žemė. Tad ir žvėreliams susirasti sau tinkamo maisto nelengva. Žvėrys patraukė sodvui bei kelių link. Kaip ir kiekvieną žiemą, taip ir šiemet nelėkta nuošaly medžotojai. Tačiau medžotojai ne vieną. Jiems į pagalbą prie-

mieji ateina ir mokiniai. Ypač dažnai galima matyti, kartu su savo auklėtiniais skubančias į mišką, prie ežerų, su maisto atsargomis Dabuzių aštuonmetės mokyklos mokytojas Irena Stepukienė, Stasė Jurėnienė, Janina Karosienė.

M. Skorochodovas

R. Kastečka

Žiemos grafika.

J. Junevičiaus nuotr.

SPORTAS

Slidininkų startai

Dvi dienas Varėnoje vyko 1980 metų LTSR jaunių slidinėjimo pirmenybės. Jose dalyvavo Vilniaus ir Šiaulių miestų bei Ignalinos, Zarasų, Varėnos, Anykščių rajonų jaunieji slidininkai. Jie varžėsi 5 ir 10 km distancijose bei estafetėse. Jaunės rungtyniavo 5 km nuotolyje. Čia geriausiai pasirodė ignalinietė R. Kapturauskaitė, aplenkusi šiaulietę E. Venskvičiūtę bei mūsų rajono atstovę J. Bilūnės vidurinės mokyklos moksleivę V. Prūsevičiūtę. Jauniai startavo 10 km distancijoje. Čia nepralenkiamas buvo mūsų rajono atstovas, tos pačios vidurinės mokyklos abiturientas A. Drūsis. Antrą bei trečią vietas iškovojo ignalinietė V. Kondratavičiūtė ir S. Komlinskas. Sekančią dieną jaunės rungtyniavo estafetėje 3x3 km. Čia nugalėjo jaunosios ignalinietės, aplenkusios Zarasų bei jungtinę Anykščių ir Šiaulių rinktinę. Jaunučiai rungtyniavo estafetėje 3x5 km. Ir čia nugalėtojai tapo ignalinietėmis. Antrą vietą iškovojo mūsų rajono slidininkai. A. Drūsis, R. Karosas ir V. Marganavičius. Susumavus abiejų dienų rezultatus, pirmąją bendrąją komandą vietą iškovojo jaunieji ignalinietės. Antri buvo Zarasų rajono slidininkai. Anykštėnai iškovojo trečią vietą. Norisi tarti keletą gerų žodžių jaunių slidininkų treneriui vienuomenininkui B. Bakulai, kuris daug laiko skiria rajono slidinėjimo rinktinę kompleksavimui bei pats sugeba sėkmingai dalyvauti respublikinėse varžybose. Netrukus geriausi rajono jaunieji slidininkai išvyks į treniruotę stovyklą Ignalinoje, kurioje ruošis tolimesnėms šių metų varžyboms.

Tradicinės Pabaltijos kambarinių aviamodelių varžybos Taline parodė estų aviamodelistų aukštą techninį lygį. Ju aviamodeliai salėje iki 8 m aukščio (tai normali sporto salė) skraidė daugiau kaip 14 minučių, todėl neuostabu, kad po pirmųjų startų estai buvo tarp lyderių. Iki trijų ratų pirmavo Dziuzičius (Panevėžys), tačiau ketvirtame rate į aplenkė Talino pedagoginio instituto antro kurso studentė Radik Mezikė.

Pažymėtina, kad Radikai, vyras ir žmona, daugelį metų yra Estijos kambarinių aviamodelių rinktinės nariai. Toliau dėl prizinių vietų

kova vyko tarp Estijos aviamodelistų.

Pirmą vietą laimėjo Churto, antrą — Radik Mezikė, trečią — Numert, ketvirtoje vietoje liko Dziuzičius (Lietuva).

Komandos pasiskirstė vietomis taip: pirmą — Estija, antrą — Lietuva, trečią — Latvija. Lietuvos rinktinėje, kurią sudarė 4 aviamodelistai, buvo ir du anykštėnai, tai R. Steponėnas ir R. Zarskus. Tenka pažymėti, kad anykštėnams šios varžybos buvo gera pamoka: techniškai ir kaip sudėtingose sąlygose galima pasiekti gerų rezultatų.

A. Kovallūnas
Aviamodelizmo respublikinės kategorijos teisėjas

Jaunių kovos LTSR pirmenybėse

Anykščių vaikų-jaunių sporto mokyklos klasišinių imtynių komanda praėjusį savaitgalį kovojo LTSR jaunių komandinėse-individualinėse pirmenybėse, kurios vyko Kapsuko mieste. Čia susirinko kovoti apie 120 imtynininkų iš 6 respublikos miestų. Anykščių rajono ir Ignalinos rajono A. Sniečkaus gyvenvietės.

Anykščių VJSM komanda šį kartą sudarė 13 moksleivių iš Anykščių, Kavarsko, Kurklių ir Troškūnų vidurinių ir iš Burbiškio aštuonmetės mokyklų.

Šiose jaunių pirmenybėse anykštėnams atstovavo jaunių komandos dalyviai, kurie neseniai sėkmingai pasirodė respublikos jaunių pirmenybėse. Todėl sunku buvo tikėtis komandos sėkmingo pasirodymo kovojant daugiausia su vyresniais amžiumi dalyviais. Vis dėlto mūsiškiams neblogai sekėsi. Iškovojo dvi pirmos ir trys trečios vietas.

Kaip ir neseniai vykusiose LTSR jaunių pirmenybėse, taip ir šiose varžybose pirmąją vietą iškovojo aštuntos klasės moksleivis iš Troškūnų Alvaras Deksnys. Kovodamas svorio kategorijoje iki 45 kg, kur susirinko

9 dalyviai, jis įveikė visus savo varžovus. Atsakinga Aivarui buvo finalinė kova su Kapsuko komandos atstovu V. Labanausku, nuo kurios priklausė, ar taps jis nugalėtoju savo svorio kategorijoje ir ar mūsų komanda aplenks Kapsuko miesto komandą. Siame susitikime Alvaras kovojo susikaupęs, visą laiką pirmavo dideliu tašku skirtumu ir paskutinėse minutėse paguldė savo varžovą ant menčių.

Gerai šioms varžyboms pasirodė Anykščių II vidurinės mokyklos dešimtokas Raimondas Babiedas, kovodamas svorio kategorijoje iki 65 kg, kur susirinko 12 dalyvių. Visus savo varžovus Raimondas įveikė per pirmuosius susitikimų periodus ir tapo nugalėtoju.

Trečiasias vietas šiose varžybose iškovojo kavarskiečiai: septintos klasės moksleivis Robertas Sudeikis, dešimtokas Artūras Gribulis ir dešimtokas iš Troškūnų Arvydas Krikščiūnas.

Pagal surinktus taškus klaidėdčiai užėmė pirmąją vietą, vilniečiai — antrąją, trečioji vieta teko Panevėžio komandai. Anykštėnai pelnė penktąją bendrąją komandinę vietą.

E. Dulevičius

„Vilčių startai“

Sklemonių vidurinėje mokykloje vyko tarpklasinės slidinėjimo varžybos „Vilčių startai“. Buvo kovojama dviejose amžiaus grupėse. I-oje grupėje varžėsi VIII-XI, II-oje — IV-VII klasių moksleiviai. Kal I-osios grupės berniukai įveikė 5 km, o mergaitės — 3 km ilgio trasą, paaiškėjo, kad šloje grupėje komandinę pergalę iškovojo aštuntokai. Asmeninėse varžybose nugalėjo R. Jovaiša (IX kl. ir N. Baniūnaitė (VIII kl.). Antrąsias vietas iškovojo B. Vitkūnas (VIII kl.) ir G. Bražėnaitė (XI kl.), trečiasias — S. Vitkūnas (VIII kl.) ir I. Gogelytė (IX kl.).

Kita diena rungtyniavo II-osios grupės slidininkai. Berniukai kovojo 3 km, o mergaitės — 2 km ilgio trasose. Komandine pergalę šventė septintokai, tik 0,5 taško aplenkė šeštos klasės slidininkus. Asmeninėse varžybose geriausiai trasas įveikė D. Augustinaitė (V kl.) ir G. Karvelis (VII kl.). Antrąsias vietas iškovojo G. Seniūnaitė (VI kl.) ir G. Nečiūnas (VII kl.), trečiasias — A. Augustinaitė (VII kl.) ir V. Gutauskas (VI kl.).

Asmeninių varžybų nugalėtojai po varžybų buvo apdovanoti garbės raštais, o komandoms nugalėtojoms buvo įteikti prizai.

Ta pačia diena, kai II-osios grupės slidininkai kovojo trasose, kiti moksleiviai dalyvavo „Sveikatingumo dienoje“. Žemesniųjų klasių mokiniai noriai dalyvavo greitojo nusileidimo nuo kalniuko rogužėmis varžybose. O jų vyresnieji draugai bandė lėgas humoristinėse slidinėjimo estafetėse.

V. Vaidakavičius

Redaktorius
ST. VINCIONAS

Šių metų kovo mėn. 19 d. 19.30 val. ANYKŠČIŲ KULTūros RĖMUOSE įvyks KAUNO VALSTYBINIO MUZIKINIO TEATRO KONCERTAS

Giedrius Kuprevičius
GILIAUSIAM SULINY
IZVELKI DANGŲ
Vokaliniai ciklai

Eduardo Mieželaičio ir Algimanto Mikutos eilės.
Atlieka: Violeta Sagaitytė, Vitoldas Christauskas, Gintarė Skerytė, Mindaugas Gylis.

Elektroninės muzikos grupė: J. Vilnionis, L. Pečiūra, A. Mikuckis, A. Kuznecovas, G. Kuprevičius.

Dailininkas Algis Karlinas.

Garso operatorius Arūnas Urbonas.
Anykščių kultūros rūmuose priimamos kolektyvinės paraiškos. Bilietai parduodami nuo šių metų kovo 17 d. Kasa dirbs nuo 17-20 val. Teatro direktorius

Parduoda

Levaniškio kolūkyje, Levaniškio kaime (netoli gyvenvietės), parduodamas naujas medinis namas (su patogumais) ir ūkiniai pastatai. Yra sodas.

Kreiptis ten pat, į Teofilų Kizį.

Mirus ANANINAI
ZUZEVIČIOTEI—
DIDIENEI.

reiškiame užuojautą motinai ir artimiesiems.
J. Bilūnės vidurinės mokyklos 13 laidos abiturientai

Rinko Panevėžio spaustuvių Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvių, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 87262.

Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11 162 Užsak Nr. 442

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14-74, red. pavaduotojo 5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiškų ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Анкицяйского районного комитета КП Литвы и Анкицяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)